

αρά) 'Οξύλιθ. Τηγανίζω ἀβγά βορβούς (συνών. ἀβγά ἀτρία) Χίος || Φρ. 'Εχούθησα οἱ βορβοί του (ἐχύθησαν οἱ βολβοί του, ἦτοι ἐτυφλώθη) Κίτ. 'Η σημ. καὶ μεσν. 5) ὁφθαλμός τῶν φυτῶν ἰδίᾳ ὁ ἐξωγκωμένος Κύθν. συνών. μάτι, μπουμπούκι.

Πβ. βορβέλλα, βορβί, βορβίδι, βορβούλλι, βορ-ούτσι. [**]

βορβοτσέκουρο τό, Πελοπν.

'Εκ τῶν οὐσ. βορβός καὶ τσεκούρι.

Πέλεκυς, τσεκούρι (τὸ α' συνθετ. ἄνευ σημ.). 'Η λ. λογοπ., ὁ ἰδ. ἐν λ. βορβογέλαδο.

βορβοτσία ἡ, Τσακων.

'Εκ τοῦ οὐσ. βορβός.

Φυτὸν μὲ ὑπόγειον βολβὸν μικρότερον τοῦ κοινοῦ βολβοῦ καὶ μὴ ἐδώδιμον.

βορβούλλι τό, ἀμάρτ. βουρβούλλι Μέγαρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βορβός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.

Βορβός 2 α, ὁ ἰδ.

βορβούτσι τό, ἀμάρτ. βουρβούτσι Πελοπν. (Κόκκιν.)

'Εκ τοῦ οὐσ. βορβός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσι.

Βορβός 2 α, ὁ ἰδ.

βορδεύω ἀμάρτ. βορδεύγω Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βόρδως.

1) Γίνομαι ὡς ἡμίονος, παχύνομαι πολὺ: 'Εβόρδεψε καὶ δὲ βορεῖ νὰ κουνήσῃ βλεθ. Συνών. βορδωνίζω 1.

2) 'Εξοιδαίνομαι, φουσκώνω, συνήθως ἐπὶ ὀσπρίων διαποτιζομένων ὑπὸ ὕδατος: 'Αφησ' τοῖ φασούλλες νὰ βορδέψουνε, γκατὶ ἀλλεῶς δὲ βράζουνε.

βορδί τό, ἀμάρτ. βορτίν Κύπρ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. βόρδως.

Μικρὸς ἀρσενικὸς ἡμίονος. Συνών. βορδοῦδι.

βόρδος, ἰδ. βόρδως.

βορδοῦδι τό, ἀμάρτ. βορτούν Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βόρδως καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -οῦδι.

Βορδί, ὁ ἰδ.

βορδωκεντρέα ἡ, ἀμάρτ. βορδωκεντρέα Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. βορδωκεντρέας.

1) 'Η ράβδος διὰ τῆς ὁποίας ἐλαύνει τοὺς ἡμίονους ὁ ἡμιονηγός. 2) Συνεκδ. τὸ βούκεντρον.

βορδωκεντρέας ὁ, ἀμάρτ. βορδωκεντρέας Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τῶν οὐσ. βόρδως καὶ κέντρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -ξάς.

1) 'Ο ἡμιονηγός. 2) Συνεκδ. ὁ ζευγολάτης.

βορδωκοίλης ἐπίθ. Κρήτ. βορδωκοίλης 'Ιων. (Πέργαμ.) Οὐδ. βορδωκοίλι Προπ. ('Αρτάκ.)

'Εκ τῶν οὐσ. βόρδως καὶ κοίλῃ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης. Περὶ τοῦ οὐδετέρου βορδωκοίλι πβ 'ΑνθΠαπαδόπ. ἐν 'Αθηνᾷ 37(1925) 137 κέξ.

1) 'Ο ἔχων κοιλίαν ἐξωγκωμένην, γάστρων Κρήτ Συνών. ἀσκοκοίλης, βατραχοκοίλης 1, βορδοκοίλης, βορδοκοίλῃ, κοίλαρᾶς. β) 'Ο κοντός τὸ ἀνάστημα καὶ χονδρὸς 'Ιων. (Πέργαμ.) 2) Οὐδ., τὸ ἐντελὲς στρογγύλον, ὀλοστρόγγυλον Προπ. ('Αρτάκ.)

βορδωνάκι τό, ἀμάρτ. βουρδωνάτσι Μεγίστ.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. βορδώνι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν φυτὸν ἀσφοδέλου.

βορδωναρειὸ τό, 'Αθ. βορτωναρκὸν Κύπρ. βουρδωναρειὸ 'Αθ. Σχίαθ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βόρδωνας, δι' ὁ ἰδ. βόρδως, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρειό.

Στάβλος ἡμίονων.

βορδωνάρι τό, 'Ανδρ. Μέγαρ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Καλόξ. Κορων.) Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. Σῦρ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Πρω.Δημητρ. βουρδωνάρι Σῦρ. — Λεξ. Μπριγκ. βουρδωνάρ' Σάμ. Σχίαθ. βορδωνάρ' Πόντ. ('Αμισ.) βερδωνάρι Χίος βοθωνάρι Χίος βουρδωνάρι 'Ηπ. βουρδωνάρι Κύθηρ. βουλδωνάρι Κέρκ. μπουντουνάρι Πελοπν. (Τριφυλ.)

'Εκ μεταγν. ἀμάρτ. οὐσ. βορδωνάριον, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς πιστοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἐν παπύροις βουρδωνάριον = ἡμίονος. 'Ιδ. Λεξ. FPreis. ἐν λ.

A) Κυριολ. 1) 'Η μεγάλη κορυφαία δοκὸς τῆς στέγης, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζονται αἱ ἐκατέρωθεν μικρότεραι δοκοὶ 'Ανδρ. 'Ηπ. Κύθηρ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Καλόξ. Κορων.) Πάρ. κ.ἀ. Συνών. ἀξόνι 1 β. 2) 'Η μεγάλη δοκὸς ἡ ὑπανεχούσα τὸ πάτωμα Πελοπν. (Τριφυλ.) 3) 'Η μεγάλη ὀριζοντία δοκὸς τοῦ ἐλαιοτριβείου, εἰς ὁπὴν τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ἡ κορυφή τοῦ στρεφομένου κοχλίου τοῦ πιέζοντος τὰς ἐλαίας Κέρκ. Σχίαθ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Πρω.Δημητρ. Συνών. βορδωνάρις 2. 4) Δοκὸς παχεῖα Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. κ.ἀ. — Λεξ. Μπριγκ.: Φρ. Μπρισίμι βορδωνάρι (πολὺ χονδρὸν) Σῦρ. 'Η σημ. καὶ παρὰ Δουκ. 5) Στενὸν καὶ μακρὸν ξύλον Νάξ. ('Απύρανθ) β) Ράβδος Ρόδ. 6) Στενὸς καὶ μακρὸς λίθος Νάξ. ('Απύρανθ.) 7) Εἶδος εὐμεγέθους δαμασκῆνου Πόντ. ('Αμισ.) 8) Τὸ μὴ καλῶς ἐψηθὲν ἢ τὸ κακόβραστον ὄσπριον Χίος.

B) Μετων. 1) Ζῶν μεγαλόσωμον ἢ ἄνθρωπος μεγαλόσωμος Σάμ. 2) 'Ανθρωπος ἀδέξιος ἢ ἀμβλύνους Σάμ. Χίος.

Πβ. βορδωνάρις, βορδώνι.

βορδωνάρις ὁ, 'Αθ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. βουρδωνάρις (Πανδῶρ. 8,423). βουρδωνάρις 'Αθ. Καππ. Τήν. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. βουρδωνάρις 'Αθ. βουρδωνάρ' Μακεδ. (Κασσάνδρ. Χαλκιδ.) βορτωνάρις Κύπρ. βορτωνάρος Κύπρ. Πληθ. βορδωναραῖοι 'Αθ. βουρδωναραῖοι 'Αθ.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. βορδωνάριος, παρ' ὁ καὶ βουρδωνάριος καὶ βουρδουνάριος, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *burdonarius*. Περὶ τῆς λ. ἰδ. PKretschmer ἐν Byzant. Zeitschr. 7,399. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ βουρδωνάρις καὶ παρὰ Βλάχ. 'Ο πληθ. βορδωναραῖοι καὶ παρὰ Δαπόντε (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 3,225).

A) Κυριολ. 1) 'Ο ἔχων τὴν φροντίδα τῶν ἡμίονων ἢ ὁ δι' ἡμίονων ἐνεργῶν μεταφοράς, ἰδίᾳ ἐπὶ μοναχοῦ ἢ ὑπηρέτου μοναστηρίου 'Αθ. Καππ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Κασσάνδρ. Χαλκιδ.) Ρόδ. Χίος. κ.ἀ. — (Πανδῶρ. ἐνθ' ἄν.) — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. β) Καθόλου ὁ ἐνεργῶν μεταφοράς ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων διὰ ζῶων φορηγῶν, ἀγωγιάτης Κρήτ.: Παροιμ. φρ. "Οποῖος γάδαρος κ' ἐγὼ βορδωνάρις (ἀρκεῖ νὰ μὴ παρακωλύωμαι ἐγὼ εἰς τὸ ἔργον μου καὶ ἀδιαφορῶ ποῖος κυβερνᾷ). 2) 'Υπὸ τὸν τύπ. ἀπάνω βορδωνάρις ἢ βουρδωνάρις, ἡ μεγάλη

